

Štev. 11. in 12.

ZVONČEK

Junij 1925.

Kralj Vukašin in vila Mandalina.

(1370)

Na lov se odpravi kralj Vukašin,
na konju pojezdí tja v diru,
tri dni lovi v gozdovih planin,
naposled odloči se k miru,
v tla kopje zabode, tja konja priveže
in sam upehan kraj njega leže.

In z zvesto živaljo kralj govori:
„Oj, kolike meni nezgode!
Še ptice ne vidijo moje oči,
katera pa v plen naj mi bode?
In žeja in glad me hudó že morita,
prevzela me zla je volja srdita.“

Tedajci iz dalje glas skrivno veli:
„Ni pametna tvoja beseda!
V bližini ti jezero bistro leži,
tam vila predivna poseda,
pove ti, kako ti je treba loviti,
a drago boš moral jo nagraditi.“

In Vukašin naglo se v sedlo popne
in šarca veselo vzpodbode
in jezero v gori zeleni zazre,
pozdravi val tihe ga vode,
kraj jezera vila — oj, Mandalina,
ki sna je objela jo sladka milina.

In kraljev do vile spe rahli korak
in vzame ji krono blestečo
in vzame kopreno ji; čut gorak
mu dušo prevre koprnečo,
a naglo razmišljen okrene se z gore,
konj svobodno nese v domače ga dvore.

A ko prebudi se vila iz sna
brez krone in brez koprene,
začuti brž nesrečna vsa,
da bo ji življenje brez cene,
in v beg se spusti, pa karkoli naj pride,
hiti in hiti in kralja doide.

„Kopreno in krono daj, kralj, mi nazaj,
ga tiho Mandalina prosi,
„da tožna brez nju bi živela, ne daj,
te krone nihče naj ne nosi!
Iskrena in srčna moja zahvala,
v dar, Vukašin, slavo in čast ti bo dala.“

A Vukašin vili odgovor da:
„Ni takega treba darila,
saj bo mi utešena želja srca,
če meni boš ženka mila.
Oj, Mandalina, zdaj se mi pridruži,
na belih mi dvorih v zvestobi služi!“

In tožnost prešine vilo tedaj,
z desnico v desnico mu seže,
in svatbe hrupne jo sijaj
vso žalostno s kraljem zveže,
le takrat obsine jo sreča žarka,
ko mati ziblje kraljeviča Marka.

In Marko skoro bratca dobi,
to Andrija dete je šibko;
a Marko v rast ponosno hiti,
telo mu je jako in gibko,
in ko mu dospe devetnajsto poletje,
dovede si ženo v dóma zavetje.

Pred dvorom tedaj se zlije svet,
in Mandalina poprosi:
„Daj, Vukašin, zdaj krono mi spet,
ponosno naj čelo jo nosi,
ko srce me sili, da z našimi svati
veselo bi kólo hotela igrati.“

Kopreno in krono brž kralj ji da,
in dvakrat se v kólo zavije
in vila se dvigne v višavo neba
in bel oblak jo zakrije,
strmečemu kralju glas naznani:
„Nikdar me ne vidiš več! Zdrav ostani!“

In Vukašina prevzame strah:
„Kaj, žena, si mi storila!
Tako je Andrija beden in plah,
čigava bo skrb ga gojila?
Če nečeš pri meni zvesta ostati,
pomisli, da sinu si svojemu mati!“

„Ne boj se!“ glas iz višave de,
„teh opominov ne rabim!
Na dete bo mislilo moje srce
in Andrije nikdar ne zabim!“
In dviga oblak se čimbolj v višine
in z Mandalino pogledom izgine.

Poslej pa mati enajst let
ob ranem jutru prihaja,
ponoči prihaja dete gret,
ljubeče mu hrano dovaja,
jo Andrija vidi in Markova žena,
ne vidi je druga duša nobena.

E. Gangl.

Pomlad.

Šumijo gozdi spet,
budi se v njih življenje;
veselo prerojenje
navdaja širni svet.

Pomlad, pomlad ...
Kot žarek zlat
temino dni
nam dih tvoj srca vzradosti.

Pomlad, pomlad ...
Tvoj topli žar
postani v srcih
vseh vladar! —

Fr. Ločniškar.

